

Verborgen

DEE HENDERSON

VERBORGEN

JONGBLOED *boeken*

Verborgen / Henderson, Dee [vert. uit het Engels]

Copyright © 2014 by Dee Henderson
Originally published in English under the title
Undetected by Bethany House, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

Cover design by Jennifer Parker
Cover photography by Brandon Hill Photos

ISBN 978-90-8520-283-7

NUR 340

c-NUR 090

Vertaling: Nellie Keukelaar-van Rijsbergen
Vormgeving binnenwerk: Gewoon Geertje, Genemuiden

© 2017 UITGEVERIJ ROYAL JONGBLOED - HEERENVEEN

Alle rechten voorbehouden

www.royaljongbloed.nl

Hij, Die de afstraling van Gods heerlijkheid is en de afdruk van Zijn zelfstandigheid, Die alle dingen draagt door Zijn krachtig woord, heeft, nadat Hij de reiniging van onze zonden door Zichzelf tot stand had gebracht, Zich gezet aan de rechterhand van de Majesteit in de hoogste hemelen.

(Hebr. 1:3, HSV)

1

Ver onder het oppervlak van de Stille Oceaan gleed de USS *Nevada* stilletjes door het water. De storm die 450 voet boven de met ballistische raketten uitgeruste onderzeeboot woedde, verstoorde hun soepele, rustige tocht nauwelijks.

Commandant Mark Bishop stond wat opzij in de commandocentrale, hield alles goed in de gaten, maar liet zijn bemanning het werk doen. De tweede commandant, zijn plaatsvervanger, had het commando terwijl de diverse posities bemand werden door de derde wacht. Na negenenzeventig dagen op zee waren ze in topvorm, voerden oefeningen nauwkeurig uit en werkten op drukke nachten als deze met professionele concentratie.

De storm boven verborg een volle maan. Voor de bemanning van de *Nevada* maakte het niet uit of de zon of de maan te zien was – zij hadden aan boord hun eigen versie van een dag, die achttien uur duurde en drie wachten van zes uur telde – maar ze volgden de maanstanden en de weersomstandigheden boven water, zodat ze wisten hoe het boven was als ze in geval van nood plotseling naar de oppervlakte moesten.

Over acht dagen zat deze patrouille erop. De afdelingen maakten er een wedstrijd van wie het mooiste, met de hand

beschreven papier had waarop de uren werden afgeteld – volgens Bishop was dat Engineering – en de oudste onder-officier meldde dat het moreel onder de bemanning goed was. Mark had zijn ronde over de vier niveaus van de *Nevada* al tijdens de wacht hiervoor gedaan en was geneigd het met hem eens te zijn. Er waren in deze eindfase van een afschrik-kingspatrouille opvallend weinig problemen.

Nog vier dagen van betrekkelijke rust dan zouden ze in de drukke wateren voor de westkust van de Verenigde Staten komen, waar ze te maken zouden krijgen met een toename van het oppervlakteverkeer in de scheepvaartroutes. Dat betekende echter niet dat ze hier in de oceaan alleen waren. Bishop verliet de commandocentrale en liep naar de sonarhut.

De bemanning van een onderzeeboot was blind onder water. Luisteren was de enige manier om erachter te komen wat er om hen heen was. De sonarmannen luisterden vannacht met enkele van de meest geavanceerde akoestische apparaten die ooit waren gemaakt. Aan de voorkant van de onderzeeboot bevond zich een koepel vol hydrofoons en de boot sleepte een *towed array* – een lange kabel met hydrofoons – mee. Geavanceerde software registreerde de data, creëerde een driedimensionaal beeld van al het geluid rondom de boot, en probeerde de richting en bron van de geluiden te identificeren.

Bishop stapte de smalle hut binnen. Zijn sonarteamleider, Larry Penn, die achter de mannen stond die daar zaten, zette zijn koptelefoon af en zei rustig: ‘De walvissen trekken naar het oosten.’

‘Hoeveel zijn het er?’

‘Vier, plus twee jongen.’

Penn gaf hem de koptelefoon en Bishop luisterde even naar het huiveringwekkende walvisgezang. Er zat minimaal één mannetje in deze groep, dacht Bishop, gezien de complexe melodie. Bishop gaf de koptelefoon terug. ‘Heb je getoeterd dat dit geluidsmateriaal naar de zeebioloog moet?’

‘Ik laat een kopie maken’, bevestigde Penn.

Bishop wist zeker dat hij in zijn jaren op een onderzeeboot meer walvissen was tegengekomen dan de meeste zeebiologen in hun hele carrière. Er gebeurde meer in de oceanen dan de meeste mensen dachten en walvissen legden, net als onderzeeboten, duizenden kilometers af.

‘Is er al meer bekend over het vage oppervlaktecontact?’

‘Aan de hand van de akoestische kenmerken is de boot geïdentificeerd als de trawler *Meeker III* uit Perth, Australië.’

‘Die is vannacht ver van huis.’ De marine hield bestanden bij met akoestische kenmerken van alle militaire schepen en onderzeeboten over de hele wereld die in gebruik waren, en ook van het merendeel van de commerciële schepen. Als ze genoeg tijd kregen, konden ze vrijwel elk schip identificeren dat ze boven zich hoorden.

‘Hebt u tijd voor een vraag, kapitein?’ De sonartechnicus bij de breedbandconsoles had zich naar hem omgedraaid.

Bishop had de rang van kapitein-luitenant ter zee. Het zou nog twee jaar duren voor hij eventueel tot kapitein ter zee bevorderd zou worden. Het was bij de marine echter gebruikelijk dat de man die het bevel voerde over een boot met ‘kapitein’ werd aangesproken, ongeacht zijn rang. ‘Stel de vraag maar, sonarman Tulley.’

‘Drinken walvissen water?’

Twee patrouilles geleden was hij overvallen door die vraag. ‘Nee, ze onttrekken water aan het voedsel dat ze verteren. Ze drinken geen zout water.’

‘Dat is het juiste antwoord, sir’, antwoordde Tulley.

De kapitein uitdagen was een aloud gebruik op de *Nevada*. De naam van degene die daarin slaagde, kwam een hele dag op het bord van de kapitein te staan en het betreffende bemanningslid werd joviaal door andere bemanningsleden op de rug geslagen. Soms deed zelfs de kapitein daaraan mee.

Bij de sonarterminals zaten vannacht twee ervaren operators plus een luitenant ter zee 3e klasse voor wie dit zijn eerste patrouille was. Het watervalsschermbild toonde in alle richtingen

zwakke echo's. Het was vannacht luidruchtig in de oceaan, zowel boven als onder. Ze voeren over de maanloze bergen – een keten van onderzeese bergen diep in de oceaan – die qua omvang en hoogte ontzagwekkend waren, maar waarvan er niet een tot aan het wateroppervlak reikte. Talloze vulkaankraters onder hen stootten magma uit, waardoor er in de oceaan hete, stromende spiralen ontstonden die als schoorstenen naar de oppervlakte kronkelden. Vissen verdrongen zich om zich vol te proppen met het plankton dat in dat mineraalrijke water groeide.

De operators die de sonarapparatuur van de *Nevada* bedienden, luisterden of er obstakels waren die het schip kon raken – dingen op de zeebodem die niet op navigatiekaarten stonden – en of er oppervlakteschepen en andere onderzeeboten in de buurt waren. Als ze in geval van nood naar de oppervlakte moesten, kwam Bishop liever in open water terecht dan dat een onfortuinlijke vissersboot in vlammen opging. Andere onderzeeboten konden vijandig gezind zijn of konden per ongeluk tegen hen aan varen. Zelfs een vriend vormde een potentieel gevaar voor de ondergedoken *Nevada*.

De sonaroperator die de smalbandconsoles in de gaten hield, boog zich naar voren. 'Sir, waarschijnlijk een nieuw contact. Peiling 082.' Hij probeerde het geluid scherper te krijgen. 'Oppervlaktecontact, twee schroeven.' De software zocht naar een overeenkomst in de databank. 'Waarschijnlijk het vrachtschip *Merrybell*, sir.'

De sonarteamleider meldde het nieuwe contact aan de commandocentrale. 'Bevelhebbend officier, sonar hier. Nieuw contact. Peiling 082. Oppervlakteschip, vrachtschip *Merrybell*.'

Het was een nacht zoals vele andere. Bishop was tevreden. De mannen wilden graag naar huis, maar als ze wachtdienst hadden, spanden ze zich tot het uiterste in voor de *Nevada*. De boot was in goede handen. Ze zouden niets missen van wat er daarbuiten te horen was. De rest van de bemanning moest heel veel vertrouwen in de sonarmannen hebben om onder water te kunnen slapen. Iedereen wist dat als de sonaropera-

tors een fout maakten een botsing de veiligheid van de boot en het leven van iedereen aan boord in gevaar kon brengen.

Bishop was niet alleen naar de sonarhut gekomen om te kijken hoe het daar ging. Hij begon over iets waar hij zich voor de komende dagen zorgen over maakte. 'Een Russische onderzeeboot van het type Akula II verschool zich op een diepte van 810 voet, 87 mijl uit de kust van de staat Washington toen de *Alabama* terugkeerde van patrouille', zei hij. 'De Akula benutte het geluid van de vaargeul en de stroming langs het continentaal plat om verborgen te blijven. We moeten ervan uitgaan dat hij in de buurt is en ik betwijfel of hij zich weer op dezelfde plek zal ophouden. Ik wil dat er uitvoerig naar het continentaal plat wordt gekeken voordat we dat naderen.'

'Als hij er is, zullen we hem vinden, sir', verzekerde Penn hem.

'Daar reken ik op.'

Onder gelijke omstandigheden zouden ze de Akula kunnen horen voordat die hen hoorde, maar Bishop wilde hun eigen kansen graag vergroten. 'Al een teken van de *Seawolf*?

'Nog niet, sir.'

Het was hun taak zich te verbergen en het was voor de bemanning van de USS *Nevada* een erezaak dat niemand – vriend noch vijand – hen ooit had kunnen lokaliseren tijdens een afschrikkingspatrouille. In deze situatie zou om hulp vragen echter verstandig zijn om ervoor te zorgen dat de weg naar huis vrij was. De USS *Seawolf* bevond zich in de wateren naar het oosten, waar zij naartoe gingen, en bewaakte de voordeur van de onderzeebootbasis in Bangor. Als ze sonargegevens konden uitwisselen met de *Seawolf* zou de eventueel aanwezige Russische Akula wellicht in beeld komen. 'Bij het geringste contact met wat de *Seawolf* zou kunnen zijn, houden we ons volkomen stil en kijken we of we onopgemerkt naast hem kunnen komen voordat we gedag zeggen.'

Penn gniffelde. 'Goed plan, sir.'

Commandant Mark Bishop ging terug naar de commando-centrale. Als hem gevraagd werd wat hij voor de kost deed, was hij geneigd niet meer los te laten dan dat hij 'bij de marine zat'. Hij was commandant van het gouden bemanningsteam van de met ballistische raketten uitgeruste onderzeeboot de USS *Nevada*. Hij was een van de achtentwintig mannen aan wie de helft van het kernwapenarsenaal van de Verenigde Staten was toevertrouwd.

Het was zijn taak de operationele veiligheid op deze kernonderzeeër te garanderen, ervoor te zorgen dat de 155-koppige bemanning goed getraind en geconcentreerd was tijdens hun negentig dagen durende patrouille onder water, en paraat te zijn om op geldig presidentieel bevel een raket met kernkop af te vuren. Een gesprek met een burger over zijn werk moest per definitie oppervlakkig blijven, want vrijwel alles wat hij deed was geheim.

Ze maakten geen deel meer uit van de vier boten die samen een patrouillegebied bewaakten. De USS *Maine* had die taak van hen overgenomen, maar ze konden binnen drie tot vijf uur weer in hoogste staat van paraatheid zijn.

Er patrouilleerden altijd twee met ballistische raketten uitgeruste onderzeeboten in de Stille Oceaan – die in hun regio paraat waren om torpedo's af te vuren – en er patrouilleerden er ook nog eens twee in de Atlantische Oceaan. In beide oceanen waren er verder nog twee die binnen een paar uur in hoogste staat van paraatheid konden zijn. De resterende zes van de veertien kernonderzeeërs van de Amerikaanse vloot lagen in de haven voor onderhoud en bevoorrading, waar ze werden klaargemaakt om naar zee terug te keren. Het aantal onderzeeboten maakte het mogelijk om na negentig dagen naar huis terug te keren terwijl het strategische afschrikkingseffect continu behouden bleef.

Elke met ballistische raketten uitgeruste onderzeeboot had twee bemanningsteams, een gouden en een blauw team, die om beurten een patrouille met de onderzeeboot uitvoerden. Drie dagen na terugkeer in de haven zou Bishop de

Nevada overdragen aan de commandant van het blauwe team. Daarop volgden vijftientig dagen herstel – onderhoud en bevoorrading – en dan zou het blauwe bemanningsteam uitvaren voor de volgende patrouille van negentig dagen. Over vier maanden zouden Bishop en het gouden bemanningsteam de *Nevada* terugkrijgen.

Zijn team vond het pijnlijk dat ze de *Nevada* met het blauwe bemanningsteam moesten delen. De mannen genoten ervan om vier maanden aan wal te zijn, maar vonden het vreselijk om 'hun boot' uit handen te moeten geven. Het gemopper begon al vrij snel nadat ze weer voet aan boord van de *Nevada* hadden gezet. Als een voorwerp verplaatsbaar was, had het blauwe bemanningsteam het geheid op een plek achtergelaten waar het gouden team dat niet verwachtte. De eerste dagen waren ze vooral bezig de koffiepots, het trainingsmateriaal, de dvd's, moersleutels, onderhoudslogboeken, foto's van de *Nevada* en de mascotte van de boot weer terug te zetten op wat volgens het gouden bemanningsteam de juiste plek was. Men wond zich op over reparaties en onderhoudswerkzaamheden die naar de maatstaven van het gouden team ondermaats waren uitgevoerd en gewoonlijk werden die overgedaan. De rivaliteit tussen de twee bemanningsteams over wie het best voor de USS *Nevada* zorgde was groot. Bishop zag het als gezonde gehechtheid aan de boot waar hun leven en de veiligheid van hun land van afhing.

De *Nevada* was 170 meter lang. In het middengedeelte, dat een derde van de boot besloeg, lagen in vier rijen boven elkaar in totaal vierentwintig Trident II D-5 raketten. Elke raket had acht kernkoppen. De USS *Nevada* was een van de dodelijkste wapens die ooit was gebouwd en, paradoxaal genoeg, ook een van de veiligste.

De trainingen en oefeningen hielden nooit op. Veiligheid was van levensbelang en de bemanningsleden gingen volledig op in hun werk. Ze kenden elke vierkante centimeter van hun boot en hielden sterk rekening met wat er mis kon

gaan, hoe dat voorkomen kon worden en, als dat niet lukte, hoe defecten direct konden worden hersteld. Er was nog nooit een met ballistische raketten uitgeruste onderzeeboot op zee verloren gegaan sinds dit type dertig jaar geleden voor het eerst door de oceanen patrouilleerde. Bishop zag het als zijn plicht dat record te handhaven.

Dit was het tweede jaar van de drie dat hij het commando over de USS *Nevada* zou voeren. Als de drie jaar erop zaten, zou de marine hem feliciteren dat hij zijn werk goed had gedaan en zou hij weer aan wal moeten werken. Na verloop van tijd zou hij bevorderd worden tot kapitein ter zee. Die promotie had wat hem betreft geen haast. Dit was het mooiste deel van zijn carrière. De baan die hij nu had, was de allerfijnste baan bij de marine. Hij genoot met volle teugen van elke dag als commandant.

Bij zijn volgende baan zou hij wellicht toezicht houden op een squadron van zes kernonderzeeërs, werd hij bij het Pentagon gestationeerd of ging hij lesgeven aan de marine-academie. Hij wist dat hij een uitdagende functie aangeboden zou krijgen, maar een baan aan land betekende dat hij niet op zee zou zijn. Hij zou dit werk missen als het tijd werd om het commando definitief over te dragen en die dag zou onherroepelijk komen, maar niet vanavond.

Bishop bleef bij de navigatieofficier staan en bestudeerde hun positie op de horizontale, digitale navigatietafel. De locatie van de boot en alle bekende contacten werden elektronisch geïdentificeerd en continu bijgewerkt. De navigatiekaart voor dit deel van de oceaan was vlak voor deze patrouille bijgewerkt en de topologie van deze nieuwe kaart was zeer gedetailleerd. Het continentaal plat en de ravijnen die ervandaan liepen, werden in volmaakt reliëf weergegeven. Als de Akula daar ergens was, ging het om een enorm terrein waar hij zich kon schuilhouden en het terrein bood ook nog eens talloze verstoppplaatsen. Het was niet nodig het risico te nemen met de Akula in contact te komen. De vraag was echter welke koers hun boot de komende dagen moest varen.

‘Tweede commandant, ik voer het commando’, liet hij zijn onderbevelhebber weten.

‘De kapitein voert het commando’, bevestigde kapitein-luitenant ter zee Kingman, waarmee hij het gezag teruggaf aan Bishop.

‘Roerganger, verleg de koers naar 040.’

‘Koers naar 040. Tot uw orders, kapitein.’

Laat het jagen maar aan de *Seawolf* over. Bishops taak was stil blijven en niet gezien worden. Hij zou de walvissen een tijdje volgen. Ze gingen de kant op waar hij heen wilde en hadden jongen bij zich. De enorme zoogdieren zouden een eind bij elke onderzeeboot vandaan blijven die ze voor zich uit hoorden. Kilometers lang achter de walvissen aan gaan en hun bewegingen volgen zou veel bruikbare informatie opleveren. Hij wilde zich verstoppen. De walvissen zouden hem daarbij helpen.

De wereld leek rustig onder water, maar Bishop wist dat dit eerder een illusie dan een feit was. Het Strategisch Commandocentrum stuurde dagelijks een update, waarin stond welke schepen er in hun gebied aanwezig konden zijn. Daarnaast stond er algemeen nieuws in over wereldwijde militaire inzet, diplomatieke missies, wrijvingen in het handelsverkeer en politieke aangelegenheden overal ter wereld. Het leger bevond zich op de kruispunten van heel veel interactie tussen landen. Sommige landen vergrootten hun status, rijkdom en invloed, terwijl die bij andere achteruitging. De leiders van die laatste landen deden er alles aan om aan de macht te blijven en hun val te voorkomen.

Het was een kalme patrouille geweest, maar soms was de rust niet het hele verhaal. Bishop vroeg zich af of Noord-Korea op het punt had gestaan iets op te blazen, of Rusland weer ruziede over het dichtdraaien van de gaskraan naar Europa, of er tussen Japan en China weer schermutselingen met vissersboten waren geweest bij de eilanden in de Oost-Chinese Zee, waarvan beide landen beweerden dat die van hen waren. De dagelijkse briefings waren nuttig, maar nooit